

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :
 Ἐτησίᾳ . . . δρ. 8,— Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
 Ἐξάμηνος . . . > 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50
 Τριμήνιος . . . > 2,50 Τριμήνιος > > 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐπίστατου μηνός.

ἘΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
 Φύλλα προηγουμένων ἐτών, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐδριεΐδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον.

Περίοδος Β' :—Τόμος 14ος Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαρτίου 1907 Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 18

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ νέος ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο ὀρθὸν νὰ ζητήσῃ τὴν παραμικρὰν ἐξήγησιν ἀπὸ ἑνα ἄγνωστον, τοῦ ὁποίου ἡ παρέμβασίς τε αὐτοῦ εἶχε φανῆ τὸσον πολὺτιμος, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ καμμίαν ἐρώτησιν, ἂν καὶ εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ εἰς ποῖον ὄψεϊτο τὴν σωτηρίαν του, πότε καὶ ποῦ θὰ τῷ ἐπετρέπετο νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν. . .

Ἐπὶ μίαν ὥραν, τὸ ἀερόπλοιον ἔκαμεν εἰς τὸν ἀέρα ἐλιγμούς, τελείως πετῆθιον εἰς τὸ κηδάλιον του. Ἐστρεφεν, ἐλόξενεν, ἀνέβαινε, κατέβαινε χωρὶς κραδασμούς, χωρὶς φανερόν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπαίξε σὰν χελιδονάκι.

Ὁ Γιάγκος ἐθαύμαζε τὴν τελειότητα τοῦ μηχανισμοῦ του. Μὲ μίαν ἀπλὴν πίεσιν εἰς τοὺς ἠλεκτρικοὺς μεταγωγούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συνδεδεμένοι μὲ τὰς ἠλεκτρικὰς στήλας τὰς κρεμασμένας εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἀεροστάτου, ἐγίνοντο δλα αὐτά. Ἦτο δὲ τὸσον ζωηρὰ ἡ περιέρχεται τοῦ Γιάγκου, ὥστε, ὄλην αὐτὴν τὴν ὥραν, καμμίαν δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὰ θαύματα τοπεῖα, τὰ ὁποῖα παρήλαυναν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Τ' ἀσημένια πέπλα

τῆς πρωϊνῆς ἐκείνης ὥρας ἐδιπλώνοντο φωτισμένα ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἐσχίζοντο, ἀφηνανὰ πέφτον πούλιες χρυσῆς εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔπειτα ἐσκορπίζοντο σὰν ἐλαφρὰ πούπουλα. Οἱ ποταμοὶ ἐλαμποκοποῦσαν ἀνάμεσα εἰς ὄχθας σμαραγδίνας, οἱ δρόμοι ἐμοιαζαν σὰν στενά χρυσοκέντητα κορδονάκια ἐπάνω στὰ πράσινα λιθαρία κάπου-κάπου καὶ ἑνα στρατιωτικὸν ὄχρωμα, ὄχι μεγαλύτερον ἀπὸ μικροῦλαν ἀνοδοσμηγν, λησμονημένην ἀπὸ κανένα παιδάκι μέσα στὴν πρασιναδά τοῦ χόρτου. Τὰ κτίρια ἐφαίνοντο

σὰν μικρὰ γλυκίσματα, οἱ ἄνθρωποι σὰν δραστήρια μυρμηκία. Μόνος ὁ δροσολοσιμένος κάμπος εἶχε διατηρήσῃ τὸ μεγαλεῖόν του, τὴν ἡρεμον μεγαλοπρέπειάν του, τὴν ὁποίαν δὲν ἤμποροῦσαν ν' ἀμαυρώσουν τὰ ἀπέναντι του τὸσον μικροσκοπικὰ ὄντάρια, ποῦ ἐπολεμοῦσαν διὰ τὴν καταχρῆν του. . .

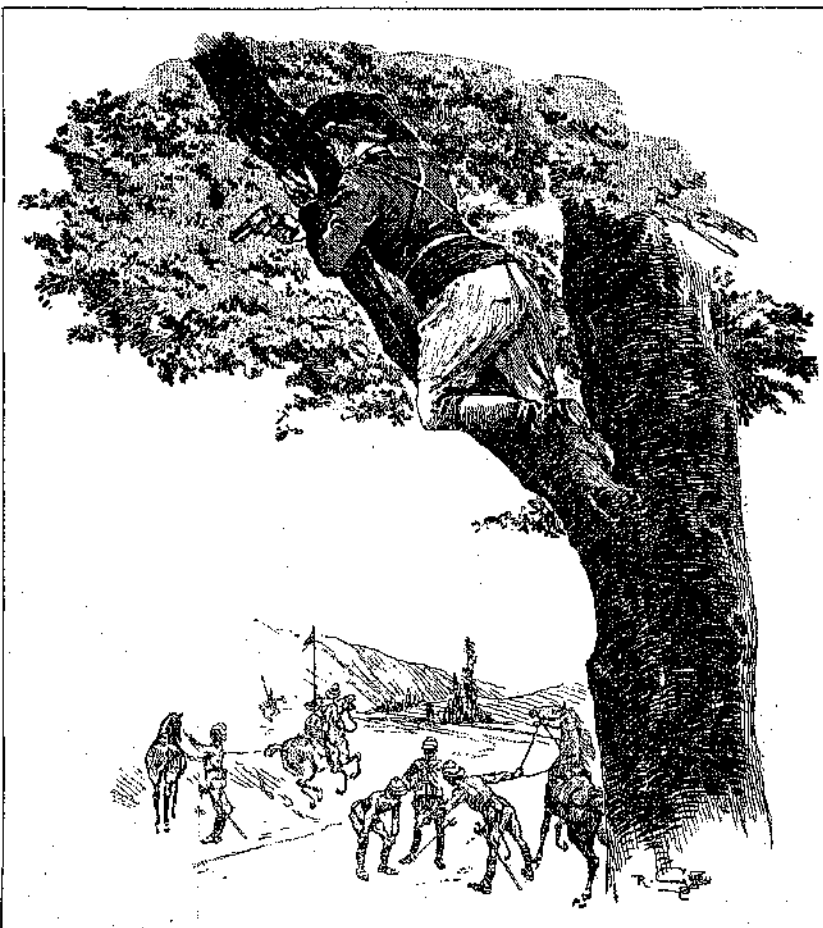
Τέλος, τὸ ἀερόστατον κατέβη χαμηλότερα, καὶ μετ' ὀλίγου ὁ Γιάγκος ἤδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὸ μωσερικὸν στρατόπεδον τοῦ Λάγκλερυ.

Ὅταν τὸ ἀερόπλοιον εὐρέθη εἰς ὕψος δέκα μέτρων περίπου ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ὁ ξένος ἔρριψεν, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κιγκλιθῶμα, πρὸς τὰ κάτω τὴν σκάλαν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναβῆ προηγουμένως ὁ Γιάγκος, καὶ εἶπε :

— Καταβῆτε !
 Ὁ νέος ἐπανέλαβε τὰς εὐχαριστίας του, διस्कέλισε τὰ κάγκελλα καὶ ἐπανήλθεν ἀπὸ τὸν ἀέρα εἰς τὴν γῆν, καταλυπημένος διότι δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ μάθῃ ποῖος ἦτο ὁ ἀλλόκοτος σωτὴρ του. Ἐσκέπτετο μόνον δι᾽ ἴσως ἦτο ὁ Βόρξ Βολκάφ.

Οἱ Μπόρξ εἶχαν ὀρμῆσιν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐν σώματι, μὲ τὰ τουφέκια των ἑτοιμα, ἀλλὰ τὸ ἀερόπλοιον ὕψωσε τὴν λευκὴν σημαίαν, καὶ ἔτσι ἐκρατήθησαν καὶ δὲν ἐπυροδύθησαν.

Ὅταν ὁ Γιάγκος ἐπάτησεν εἰς τὴν γῆν, ἡ φωνὴ τοῦ Ζουανίχ ἠκούσθη, τρέμουσα, γε-

Ἐσημάδευε τὸν ἀξιωματικόν... (Σελ. 130, στ. γ')

μάτη από συγκίνησιν και θαυμασμόν. — Ένα αερόπλοιο!

Άλλ' αυτό είχε αρχίσιν αναβαίνην πλέον. Και όλοι τό εκύτταζαν ν' απομακρύνεται, κινούμενον με δύο ελαφράς έλικας, που έφαινοντο εις την πλώραν του, και ό ήλιος τας έκαμνε να λαμποκοπούν σαν τά πτερά άσημένιας πεταλούδας...

Ο Ύδων, ό Ίανός, θαυρασύμενος από την χαράν του ό πρώτος, είχαν σπεύσει, κ' έζάλιζαν τον Γιάγκον με τας έρωτήσεις των, ενώ ό κ. Ζουανίκ έφώναζεν: — Τό όνομα και την διεύθυνσιν αυτού του ανθρώπου! Πρέπει να τον εύρω, να τον όμιλήσω!

Δέν γνωρίζω τίποτε άλλο δι' αυτόν, θετέ μου, παρά μόνον ότι μ' έχει σώσει. Και διά να με σώση, μ' έφώναζε με τό όνομά μου και μου έπέταξε την ανεμόσκαλαν, την στιγμήν που έκινδύνευα να πέσω εις τά χέρια των Άγγλων. — Άν εξαίρεσης μερικιάς λεπτομερείας, θα έλεγα πως είναι ό Αετός, έπιθύρισε ό κ. Ζουανίκ, απογοητευμένος και όμως, πως να παραδεχθώ ότι αυτός ό άνθρωπος ήμπόρεσε να ιδή τά σχέδιά μου; — Ο Αετός...

— Όχι, ό Γύψ! διέκοψεν ό Ίανός. — Τον γνωρίζεις λοιπόν έσύ, μικρέ; Πές μου τότε, από ποτε ταξιδεύει εις τον άέρα με τόσον θαυμαστήν ευκολίαν, από ποτε παίζει με τά ρεύματα, σαν φάρι με τά κύματα;

— Ό! απήντησεν ό Ίανός, ό Γύψ είναι παραπολύ γνωστός εις τά βόρεια μέρη του Τράνσθααλ, όπου συχνά ταξιδεύει εις τον άέρα, πέντε χρόνια τώρα! ό κύριός του όμως είναι ένα πρόσωπον μυστηριώδες, διά τό όποϊον, νομίζω, κανείς δεν θα ήμπορέση να σάς δώση πληροφορίας.

— Πέντε χρόνια! έλεγε κ' έπαγελάμβανεν ό κ. Ζουανίκ. Μα αυτός ό άνθρωπος έπρεπε να είναι ή δόξα του κόσμου! Μικρέ μου Γιάγκο, άμα τελειώση τό ταξίδι σου, έγω θα τεθώ επί τά ίχνη αυτού του αερονάουτου. Πρέπει να τον ανακαλύψω, και να γίνω ό ταπεινός μαθητής ενός τέτοιου δασκάλου!

Την στιγμήν εκείνην ήλθαν ένας Μπόερ και ειπε: — Ο στρατηγός Δεβέτ ζητεί όλους όσοι ήσαν μαζί με τό απόσπασμα του Λακώς.

— Άλήθεια! ειπεν ό κ. Ζουανίκ, του όποιου ή εξαφισ έπεσεν άμέσως επί του παρόντος είμεθα στρατιώται, και καλοί στρατιώται όπωσδήποτε!

Ηκολούθησε τούς συντρόφους του, και έφθασαν όλοι έμπρός εις την σκηνήν του ενδόξου αρχηγού. Ο Δεβέτ, μαζί με δύο από τούς υιούς του, εξέφραζε τά συχαρητήριά του προς τούς στρατιώτας της όπισθοφυλακής.

Κατόπι, εις άγγλικήν γλώσσαν, συγχάρη τον Γκύ, τον Ίανόν, και τον Ύδων διά την άνδρείαν των, διά τό ψύχραιμον θάρρος των, και έδήλωσεν εις τον υιόν του Λακώς ότι τον προσελάμβανεν ως ύπασιστην του. Η τιμή αυτή διά τον Γκύ, ως εκ της μικράς ηλικίας του, ήτο ανέλπιστος του ήξίζει όμως.

Έπειτα ό στρατηγός έστράφη προς τά Δίδυμα, και μ' ένα αγαθόν μειδίαμα, με τό όποϊον ήλαρύνη τό αύστηρόν του πρόσωπον, ειπε: — Πάλιν σάς εύρίσκω εις τό τρομερότερον σημείον του κινδύνου, μικροί μου ήρωες! Άλλοίμονο! διατί να μη έχουν όλοι οι συμπατριώται μας την γενναίαν σας ψυχήν; θα είχαμεν εξοντώσει τούς Άγγλους!... Είμαι, παιδιά μου, παραπολύ πτωχός στρατηγός, κ' έσεΐς ήρωες παρά πολύ μικροί στα χρόνια, ώστε να δύναμαι να σας χορηγήσω τίποτε άλλο εκτός από τούς έπαίνους μου.

Τούλάχιστον, ως ακούση όλος ό στρατός μου από τά χείλη του αρχηγού του αυτήν την διαβεβαίωσιν: «Τά Δίδυμα του Τράνσθααλ είναι ήρωες!» Χονδρά δάκρυα έτρεχαν εις τά μάγουλα των δύο παιδιών, τά όποια, έντροπαλά διά τούς έπαίνους που ήκουαν έμπρός εις τόσον κόσμον, άπεκρίθησαν με στεγνήν φωνήν: — Ευχαριστούμε, στρατηγέ!

Εις τό τραπέζι του Δεβέτ και των ανωτέρων αξιωματικών του, παρεκάθηντο εκείνην την ήμέραν ό κ. Ζουανίκ, ό Γιάγκος, ό Ύδων, τά Δίδυμα και ό Ίανός. Οι Μπόερς δέν εύρισκαν άτοπον την παρουσίαν του μικρού μαύρου εις τον κύκλον των αρχηγών των. Ητο βασιλεύς! αλλά βασιλεύς, που; τίφος; Αυτό έσυλλογίζοντο με άπορίαν οι φίλοι μας, διότι ό Ίανός ποτέ δέν είχε άκμή λόγον εις αυτούς διά τό βασιλείου του.

Διά πρώτην φοράν εις την ζωήν του, ό Ύδων Κλοαρέν δέν έφαγε με όρεξιν. Τόση ήτο ή συγκίνησις του, και τό καμάρι του μεγαλότερον—ως έβεβαίωνε τον γείτονά του Ίανόν—παρά κατά την εορτήν του Πλοερμέλ, όταν, στολισμένος με τον κόκκινον σάκκον και με τό δαντελλένιο στιχάριον, έκρατούσεν εις την λιτανείαν την χονδρήν λαμπάδα της εκκλησίας, που ήτανε παραπολύ βαρειά διά τά χέρια του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Η πολέμική κατάστασις. — Οι έντροχισταί. — Παραδοθήτες! — Ποιος από τούς δύο; — Διά τό Τράνσθααλ. — Που είναι τά Δίδυμα;

Κατά τας άρχάς του Φεβρουαρίου, ό πόλεμος μεταξύ των δύο νοτιοαφρικανικών δημοκρατιών και της βρετανικής αυτοκρατίας ήτο πάντοτε άκμαός. Αί διαπραγματεύσεις, που ήρχισαν ό λόρδος Κίτσεναρ και ό στρατηγός Λου-

δοβίκος Μπόθας, είχαν ναυαγήσει, διότι ό κ. Τζάμπερλαιν, ό ύπουργός των άγγλικών άποικιών ήτο άδιάλλακτος, άρνούμενος πάν είδος άνεξαρτησίας εις τούς Μπόερς.

Οι στρατηγοί Μπόθας, Δεβέτ και Δελαρέν είχαν διανεμηθή την φροντίδα της άμύνης της χώρας, όπου είχαν εισβάλη ό άγγλικός στρατός. Ο πρώτος ήτο εις τά ανατολικά του Τράνσθααλ, ό δεύτερος προς την άποικίαν της Εδέλπιδος Άκρας, ό τρίτος προς βορράν της Πραιτωρίας. Οι Μπόερς ήσαν εις τά πρόθυρα της Γιωχάννεσבורγ και της Πραιτωρίας, παραλύοντες τας κινήσεις των έπιδρομέων, έως εις τά κέντρα των κατακτησών των. Πλήθος άλλοι στρατηγοί και όπλαρχηγοί, όλοι τολμηροί και έμπειροπόλεμοι, έβοηθούσαν τούς κυριωτέρους αρχηγούς, αλλά δυστυχώς τό απείθαρχον πνεύμα και ή κακή συνεννόησις μεταξύ των δέν άφηναν τούς Μπόερς να συλλέξουν τούς καρπούς της άνδρείας των και των σποραδικών επιτυχιών των.

Από την Λύδεμבורγ έως την Πραιτωρίαν, τά μμοερικά σώματα είχαν διανεμηθή εις όλην την έκτασιν της χώρας, ή δέ σιδηροδρομική γραμμή της Δελαγάρας έγγιγενο καθήμερινώς τό θεάτρον αίματηρών άγώνων...

Την 17 Φεβρουαρίου, ό κ. Ζουανίκ, ό Γιάγκος και ό Ύδων, συνοδευόμενοι και από τον Ίανόν και τον θεϊόν του, εκάλπαζαν, υπό την προστασίαν μιός μικράς μμοερικής φρουράς, εις τον δρόμον που πηγαινει από τό Ματσαδόδορφ έως τό Μίδελεδουργ. Εκεί αι περιστασεις του πολέμου τούς είχαν οδηγήσει, — από τό έν μμοερικόν απόσπασμα εις τό άλλο...

Δέν έμναν πλέον παρά δεκατρείς μόνον ήμέραι έως την προθεσίαν της συνεντεύξεως, την όποιαν είχαν όριση ό Βόρις Βολκώφ εις τό Μπουλαβάγιο και όμως άπείχαν άκόμη από εκεί 600 περίπου χιλιόμετρα. Και ήτο άνάγκη να διανύσουν όλην εκείνην την άπόστασιν έπιπτοι, διότι, καθώς ήσαν ύποπτοι και χωρίς διαβατήρια, ή όμοιότης του Γιάγκου με τον αρχηγόν των «Έκτροχιστών» δέν επέτρεπεν εις αυτούς να μεταχειρισθούν τούς άγγλικούς σιδηροδρόμους. Δέν είχαν λοιπόν καιρόν να χάνουν, και ή έλαχίστη άπόστοπος άργοπορία θα ήτο δι' αυτούς ζημία άνεπανέρθρωτος.

Η μμοερική συνοδία των είχε καθήκον να τούς οδηγήση πέραν από την Πραιτωρίαν, όπου ό τόπος ήτο ήσυχώτερος, και έπομένως μεγαλύτερα όπως ήδηποτε ή ασφάλεια.

Έπλησίαζαν αι όκτώ της έσπέρας. Το μικρόν απόσπασμα διηθύνετο προς ένα λόφον, εις την αντίθετον πλευράν

του όποιου ελογάριαζαν οι Μπόερς να καταλισθούν δια να περάσουν την νύκτα.

Άμα έφθασαν εις την βάση του λόφου εκείνου, πενήντα περίπου ένοπλοι Μπόερς έντάχθησαν επάνω ως δια μαγείας, κ' εύρέθησαν όρθοί ένώπιόν των. Ύπαδέχθησαν τούς νεοφερμένους με άνοκτάς αγκάλας, και ό Ύδων έμεινεν όχι όλίγον εύχαριστημένος, όταν είδε πάλιν τον Χάος και την Έλζαν Ρίσσικ. Διότι τά Δίδυμα είχαν αναχωρήση από τό στρατόπεδον του Λάγκμπεργ πριν από τούς φίλους μας.

— Έχεις ίσως την περιέργειαν να δής πως τά καταφέρνει ό Τζακ Χίνδων με τά άγγλικά τραίνα; ήρώτησεν ή Έλζα τον μικρόν Βρετόνον.

— Ό! ναί, βέβαια! και σεΐς, δέν είν' έτσι, κύριε Γιάγκο; απήντησεν ό μικρός.

Άλλά ό Γιάγκος έφερε την αντίρρησην ότι ήτο άφροσύνη να έκτεθούν εις νέους κινδύνους, ενώ ό καιρός έδίαζεν, ήναγκάσθη δέ και ό Ύδων να τό παραδεχθῆ.

Οι Μπόερς όμως, οι όποιοι συνώδευαν τούς Γάλλους, έδειξαν τόσον ζωηράν επιθυμίαν να λάβουν μέρος εις την επίχειρσιν των συμπατριωτών των, αυτοί δέ τόσον έντόνωσ τούς έβεβαίωσαν ότι οι ταξειδιώται θα ήμπορούσαν τά ξημερώματα να εξακολουθήσουν την πορείαν των, ώστε ό Γιάγκος, τον όποϊον εΐλκυεν ό πειρασμός να ιδή τά έργα του διασπρου Σωΐσου του, έπέισθη και υπεσθέθη εις τον Ύδων να υπάγουν και αυτοί, αλλά ως θεαταί μόνον. Διότι ό Γιάγκος εύρισκεν ότι δέν είχε τό δικαίωμα να εκθέση την ζωήν του εις κίνδυνον έπρεπε να την προφυλάξη διά τον Βόριν Βολκώφ, τούλάχιστον έως την στιγμήν που θα εφανέρωνεν αυτός τας θελήσεις του.

Ενώ οι νεοφερμένοι όμιλοΰσαν μεταξύ των, ένας Μπόερ, έως ειςκοιπέντε τό πολύ έπών, ύψηλός, λεπτός, ώχρός, είχε πλησιάσει.

— Ο Τζακ Χίνδων! άνέκραξε, με πλήρη βεβαιότητα, ό κ. Ζουανίκ, ό όποιος πρόστος τον είχε ιδή.

Ο Ύδων και ό κηδεμών του έγύρισαν να ιδούν, και ή ίδια κραυγή θαυμασμού έφυγεν από τά χείλη των.

(Έπαται συνέχεια) N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Άνθρωπος έχων αξίαν, είναι μετριώφρων ως ό ώρμος στάχυς ό κλίνων από τό βάρος των σπόρων. Ο σιμιατίας είναι εθνογενής ως στάχυς κενός.

Σ

Μεγάλα πηδήματα, μεγάλα γκρεμίσματα.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΑΛΩΣ μάς ήλθαν! Άν δεν τά είδατε άκόμη, προσέξτε και θα τά ιδήτε. Διότι ήλθαν! Ηλθαν μαζί με τά γεράνια, όπως έρχονται πάντοτε... Η άκριβέστερα, πρώτα ήλθαν τά γεράνια και κατόπι των τά χελιδόνια. Μιάνύκτα, άργά, πολύ μετά τά μεσάνυκτα, ήκούσθησαν από

τον ούρανόν άγριαι και γοεραί κραυγαί, συνοδευόμεναι από ισχυρά περγυρίσματα. Όσοι δέν ήξευραν τί είναι, εφοδήθησαν πολύ' άλλ' όσοι ήξευραν, τούς έχαραποίησαν:

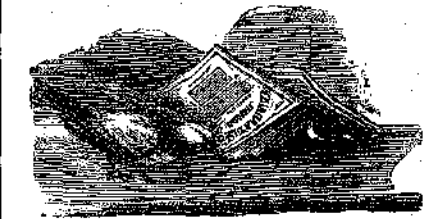
— Είναι τά γεράνια. Νά, μάς έφεραν τά χελιδόνια, και θα φύγουν πάλι. Και μαζί των ήλθε ή Άνοιξις. Ζήτω ή Άνοιξις με τά Χελιδόνια!

Πολλοί, πραγματικώς, έχουν την ιδέαν ότι τά χελιδόνια ταξειδεύουν επάνω εις την ράχην των γερανιών' ότι δηλαδή τά γεράνια είναι τρόπον τινά τά πτερωτά άλογά των, αφού μάλιστα έχουν κ' ένα κοιλώμα εις την ράχην, όπου, λέγουν, μαζεύεται και διατηρείται νερόν, έπίτηδες διά τούς αναβάτας των!... Άλλ' αυτό είναι λαϊκή πρόληψις. Όπως ελα τά άλλα αποδημητικά πτηνά, και τά χελιδόνια ταξειδεύουν με τά πόδια των, — θέλω να πώ με τά πτερά των. Πτωχά πουλιά, πως θάνείγοντο την πολυτέλειαν των πτερωτών άλλων;... Άλλ' επειδή συνήθως γεράνια και χελιδόνια έρχονται μαζί, κ' επειδή τά γεράνια είναι μεγάλα, ενώ τά χελιδόνια είναι μικρά, ή σύμπτωσις αυτή έδωσεν άφορμήν να γεννηθῆ πρόληψις—και να πιστευθῆ όπως πιστεύεται κάθε περίεργον. Φέτος τά χελιδόνια άργησαν να μάς έλθουν. Έκινδυνεύσαμεν να εορτάσωμεν την 25ην Μαρτίου χωρίς χελιδόνια' και πως γίνεται 25η Μαρτίου, χωρίς τό πουλί της άνοιξεως, της χαράς, της έλευθερίας;...

Άλλά διατί άργησαν φέτος τά χελιδόνια; Αυτό είναι ζήτημα. Εις την Ευρώπην τό παρετήρησαν πολύ, και παρεξενεύθησαν και εζήτησαν την γνώμη των ειδικών, και καθένας ειπε τό μακρό του και τό κοντό του. Η επικρατεστέρα γνώμη είναι ότι, επειδή φέτος ό χειμών παρετάθη δριμύς, τά χελιδόνια εφοδήθησαν να έχκαταλείφουν την αφρικανικήν ζεστασίαν των και να μάς έλθουν πριν λυώσουν άκόμη τά χιόνια. Θα είπητε: Και ποιος τούς έτηλεγράφησεν εκεί-κάτω, εις την Άφρικήν, ότι ό Ύμηττός είναι άκόμη χιονισμένος; Αυτό πλέον δεν τό ξεύρει κανείς. Άλλά τά χελιδόνια είναι προικισμένα μ' ένα ένστικτον, από τό όποϊον όλα τά θάματα είμπορεί κανείς να περιμένη. Και να, μόλις έλυωσαν τά χιόνια, μόλις έγλύκωκαν όλίγον ό καιρός, μόλις ή Άνοιξις ήρχισε να χαμογελά, τά χελιδόνια μάς ήλθαν. Η παληές φωνής επανεΰρον τούς πρώτους ένόικους των, και ό άέρας έγέμισεν από χαρμόσυνα κελαθήματα. Ητο καιρός! Την 25 Μαρτίου την εορτάσαμεν με λόγους, με ποιήματα, με άσματα, με στεφάνια, με σημαίας και... με χελιδόνια. Άς είναι εύλογημένα τά ώραία πουλάκια τά έλπιδοφόρα! Ο έρχομός των μάς άναγγέλλει την ώραιότεραν εποχήν και γεμίζει την ψυχήν μας από αγαλλίασιν. Η άνοιξις είναι εδώ!

Θα πητε: Ο ούρανός είναι συνεγιασμένος. Το βράδυ της Έθνικής Έορτης, τον ένθουσιασμόν μας και την φωταφίαν μας κατέβρεξε τό ούράνιον ύδωρ. Και ή βροχή όλίγον έλειψε να ματαιώση την πάνδημον και θερμοτάτην δεξίωσιν του Βασιλέως της Γαλιίας, ό όποιος μάς ήλθε την παρελθούσαν Δευτέραν. Άλλά τά σύννεφα περνοΰν, φεύγουν, διαλύονται. Και όπισω από τά σύννεφα, ό άνοιξιάτικος ούρανός λάμπει καταγάλανος, και ό άνοιξιάτικος ήλιος σκορπίζει ακτίνας θερμάς και χρυσάς. Ύπό τό φίλημα των αναθλαστών ή χλόη, και φυλλοστολίζονται τά δένδρα, και άνθίζουν οι θάμνοι και γίνεται ή γή ως παράδεισος και ή πλάσις ως άνωτοπλημύρα,— όπως έλεγε προχθές εις τό χαρτωμένον τραγουδάκι του ό μικρός Παλαμής. Είναι ή ζωή, ή νεότης, ή άκμή, ή χαρά, ή εύτυχία. Άς απολαύσωμεν λοιπόν την ώραίαν αυτήν εποχήν, εύλογούντες τον ούράνιον Πατέρα, ό όποιος μάς την στέλλει πάντοτε εις την ώραν της!

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο Όταμπής ο ίδιος μου έχει διηγηθή εκείνο το δράμα της αφρικανικής έρημου από το στόμα του Όταμπή έχω ακούση την ιστορίαν του αυτοκινήτου του Καραμπάμπούλα.

Δέν έμεινε πολόν καιρόν Μεγάλος Τσιμπουκοκράτης, ο καιμένος ο Όταμπής. Ο αφέντης του, ο Καραμπάμπούλας, άρχισε να πίνη, να πίνη, τι εύρισκεν έμπρός του, από πετρέλαιον έως σπύρτο του καμινέττου. Έπινε διά να πνίξη το μεράκι του, που δέν κατώρθωσε να αποκτήση ένα αυτοκίνητο, που δέν διήρχε πιά ούτε του Κυρίου Διακετή το άρατο το... το... τοκίνητο, να κάμη τουλάχιστον μ' αυτό καμμά βόλτα.

Κ' έμεθούσε τόσο άγρια ο Καραμπάμπούλας, ώστε μιά μέρα έσήκωσε το τσιμπούκι του να σπάση το κεφάλι του Όταμπή. Φυσικά έσπασε το τσιμπούκι και όχι το κεφάλι, ο Όταμπής όμως έπηρε τόση τρομάρα, ώστε έσηκώθη κ' έφυγεν από το βασίλειον του Καραμπάμπούλα, χωρίς καν να υποβάλλη προτήτερα την παραίτησίν

«Μπιταός... Όταμπής...» (Σελ. 140, στ. β')

του από το μεγάλο άξιωμα του...

— Έμπήκα σε μιά βαρκούλα που περπατούσε 'στο νερό με τα κουριά, και ή βαρκούλα έπηρε το ρεύμα του μεγάλου ποταμού Κόγγου, και ο ποταμός την έβγαλε 'ς ένα πολύ μεγάλο ποταμό, που είχε στεριά από την μιά μεριά μονάχα (δηλαδή τόν Ώκεανό), και μέσα 'ς αυτόν το πολύ μεγάλο ποταμό ήτανε κάτι μεγάλες βάρκες που εκάπνιζαν σάν πολλά-πολλά μαζί τσιμπούκια, και μέσα σε μιά από εκεί-

νες τες μεγάλες βάρκες, που ήτανε μάγερας ένας πατριώτης μου, μ' έπήρανε κ' έμένα άνθουπαντιπαρά... (κ' εδω ο Όταμπής έσταμάτησε να πάρη την άναπνοήν του)... παραμάγερα, και— νάμαι, Όταμπής, δούλός σας!

Έτσι μου διηγήθηκε ο Όταμπής το τέλος της ιστορίας του. Δέν είνε τώρα πιά άνθουπαντιπαράμαγερας, αλλά φορεί ψηλά κολλάρα, και άσπρο γελέκο, και μαύρο φράκο, και κοντό πανταλόνι, και κάνει τόν Άράπη κωμικό 'ς ένα μεγάλο ίπποδρόμιο. Τόν δεύτερο κωμικό, όμως. Διότι πρώτος κωμικός είνε ένας πρώτος εξάδελφός του, ο Μπιταός, με τόν όποιον μοιάζουν τόσο πολύ, μα τόσο πολύ—σάν δυο μύγες μέσ' στο γάλα,—ώστε ο Παλιότσος του ίπποδρομίου κοντεύει να παλαδώση. Και, άμα τούς βλέπει, τόν έναν άπ' εδω, και τόν άλλον άπ' εκεί, στέκεται και συλλογίζεται:

— Μπιταός... Όταμπής; Ή Όταμπής... Μπιταός;

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ

Ο ΚΟΙΝΟΣ ΝΟΥΣ

— Κώστα! Κώστα! τρέχα γρήγορα! — έβαλε τα ξεφωνητά ή Μαρίκα, κατατρομαγμένη. — Το σκυλάκι έπεσε μέσα 'στο πηγάδι!

Έτρεξεν άμέσως ο Κώστας. Έπέταξε κάτω το παλιό τενεκεδένιο κατσαρόλι, όπου είχε βαλμένες ένα σωρό κάμπιες, που είχε μαζέψη από τα δενδράκια και από το κλήμα.

Του ήλθε, διά μίαν στιγμήν, ή σκέψις ότι αι κάμπιες θα έφευγαν πάλιν από εκεί μέσα, και θα έσκαρφάλωναν επάνω 'στο κλήμα, και θα ήτο ανάγκη να ξαναμαζευθούν από την άρχήν, αλλά αυτή ή σκέψις δέν έσταμάτησε την τρεχάλα του. Τι τόν έμελε, αν θα έκαμνεν ολίγων ώρων έργασίαν, έστω και δυσάρεστον και κοπιαστικήν έργασίαν,—άρκει να σωθή από το πνίξιμο το σκυλάκι του,

το σκυλάκι που θα έμεγάλωνε και θα έγίνετο ένας ώρατος μαλλιάρος σκύλαρος, πιο μέγας και από τόν Κώστα.

— Γρήγορα, Μαρίκα, το σχοινί της μπουγάδας!

Δέν είχε κουβά και σχοινί το πηγάδι. Ο πατέρας διά περισσοτέραν εύκολίαν, είχε τοποθετήση μίαν περιστροφικήν άντλίαν την έγύριζες, κ' έτρεχε νερό, όσο ήθελες, χωρίς να κοπιάζης ν' ανεβάζης και να κατεβάζης τόν κουβά. Δέν το είχεν όμως φράξη έντελώς το πηγάδι άπ'

επάνω, διότι έπρεπε να παίρνη άέρα το νερό. Είχε τοποθετήση απλώς ένα στρογγυλό σκέπασμα από λαμαρίναν... Τι της ήλθε της Μαρίκας ν' ανοίξη το σκέπασμα και να κυττάξη μέσα; Έσκυφεν εκείνη να 'δη το προσωπάκι της εις τόν νερένιο καθρέπτη, έσκυψε και το σκυλάκι να 'δη κι' αυτό το μουτράκι του,— και, μπλούμ! εύρέθη μέσα στο νερό!

Η Μαρίκα έτρεξε να φέρη το σχοινί της μπουγάδας. Ένας παλιός στρογγυλός τενεκεδένιος κουβάς, μικρός κουβάς, ήτο εκεί κοντά' ο Κώστας έδωσε το σχοινί εις τόν κουβά, και, μιά και δυο, ως που να 'πήτε τρία, ο κουβάς εύρέθη κατεδασμένος μέσα 'στην τρύπα του πηγαδιού...

Έθαύμαζε ή Μαρίκα την έξυπνάδα του Κώστα. Που να το συλλογισθή αυτή να κάμη τέτοιο πράγμα! Και έν τω μεταξύ ο Κώστας έφερνε τόν κουβά κοντά 'στο σκυλάκι, που έκολουπούσε σάν τρελλά, και συνάμα τού έφώναζε:

— Έλα, έλα! πιάσε τόν κουβά! πιάσε τον, να σε τραβήξω επάνω!

Φυσικά το σκυλάκι δέν εκαταλάβαινε τα λόγια του Κώστα, αλλά το ένστικτον της αυτοσυντηρήσεως το έκαμε να πλησιάση εις εκείνο το στερεόν πράγμα που έπλεε επάνω στο νερό. Έπροσπάθησε να γαντζωθή από αυτό, αλλά έστάθη άδύνατον. Ο τενεκές ήτο παραπολύ γλυστερός, και τα πόδια του σκυλιού έγλυστερούσαν. Νά 'μπη μέσα στον κουβά, ήτο επίσης άδύνατον. Πως να 'μπη; Με το κεφάλι μόνον' άλλος τρόπος δέν υπήρχε. Άλλά τα σκυλάκια δέν έχουν άνθρωπινό μυαλό, να καθήσουν και να συλλογισθούν τόσο δύσκολα και ύψηλά πράγματα...

Έβαλε λοιπόν κάτι λυπητερά ούρλιασματα από μέσα από το πηγάδι, και ή Μαρίκα, που έκύτταζεν από επάνω όλότερημη από την λαχτάρα, άμα είδεν ότι του κάκου έπροσπαθούσε το σκυλάκι να πιασθή, και ότι θα έπνιγότανε δίχως άλλο, έβαλε πιο άγρια ξεφωνητά:

— Θα πνιγθ! θα πνιγθ! Νά το... πνίγεται! Δέν μπορεί πιά να κρατήση το κεφαλάκι του έξω από το νερό. Άχ! το καιμένο το σκυλάκι!

Έκείνην την στιγμήν έφθανεν άπ' έξω ο Άρτέμης, ο περιβολάρης, καβάλλα εις τόν γάιδαρό του. Έτρώμαζε εις την άρχην με τα ξεφωνητά της Μαρίκας, διότι ένόμιζεν ότι έπεσε κανένα παιδί μέσα 'στο πηγάδι. Όταν ήκουσεν ότι ήτο σκυλάκι, ήσύχασεν. Έπέλευσεν, έδωσε τόν γάιδαρό του εις ένα μεγάλο πεύκο, μακριά από τα λουλούδια του κήπου, και με δυο-τρεις δρασκελιές εύρέθη κοντά 'στο πηγάδι. Ένώ έπλησίαζεν όμως, είδε τες κάμπιες που είχαν άρχιση να φεύγουν από το κατσαρόλι, έσκυψε, έπηρε μιά ρούχτα χώμα,

το έριξεν από πάνω, τες έσκέπασε, και έπειτα άναποδογύρισε το κατσαρόλι στο χώμα' αι κάμπιες έμειναν μέσα φυλακισμένες...

Όταν έφθασε 'στο πηγάδι, έπιασε το σχοινί που έμενεν άπ' έξω, το εξέτύλιξεν όλο κ' εύρέθη την άκρα του, ενώ έφώναζεν έν τω μεταξύ του Κώστα:

— Γρήγορα, εκείνον τόν ξυλένιο κουβά, από το σταύλο!

Ο Κώστας τόν έφερνεν έν τω άμα. Ητον ο κουβάς μέγας, και πολύ πλατύς. Άμέσως τόν έδωσεν ο Άρτέμης και τόν κατέβασε με το σχοινί, κοντά 'στο σκυλάκι. Έγαντζώθη το σκυλάκι εις το ξυλένιο χείλος του κουβά, και με μίαν μικρήν προσπάθειαν, εύρέθη καθισμένο μέσα.

Μετ' ολίγον, το κακόμοιρο το σκυλάκι, μούσκεμα από το νερό, ήτον εις την άγκαλιά του Κώστα...

— Και τί σ' έκαμε να συλλογισθής τόν ξυλένιο κουβά;— ήρώτησεν ή Μαρίκα, ή όποία έκύτταζε τώρα με περισσότερο θαυμασμόν τόν Άρτέμην.

— Ο κοινός νοός! άπήντησεν ο περιβολάρης, ο όποιος ήτο άνθρωπος ολιγόλογος.

— Άμε τες κάμπιες;— ήρώτησεν ο Κώστας.

— Πάλιν ο κοινός νοός!— άπήντησεν ο Άρτέμης, ενώ έπήγγαινε να λύση τόν γάιδαρό του.

— Ο κοινός νοός... επανέλαβεν ή Μαρίκα. Πάμε να το πούμε της γιαγιάς. Γιατί ή γιαγιά πάντα λέγει πως είνε καλλίτερο να έχη κανείς τόν κοινό νοό, παρά να πουλά έξυπνάδες!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΧΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Άμα εύρέθη μέσα εις το δωμάτιον του Άνδη, έκύτταζε πρώτα να εύρη που ήτο κρεμασμένο το σακκάκι, το όποιον ο εξάδελφος της έδαζε συνήθως όταν εξήρχετο. Και, εις μίαν τσέπην αυτού του ένδύματος άφισε να πέσουν τα χρυσά νομίσματα, τα όποια έκρατούσεν εις την παλάμην της.

Έκαμε το ώραϊόν αυτό κατόρθωμα, κ' εύθως έσπευσε να επανέλθη εις το ιδιόν της δωμάτιον, όπου, αφού ήνοιξε το παράθυρον, παρουσίασε το μέτωπόν της, το φλογισμένο από τόν πυρετόν, εις τας δρασεράς θωπέας της αύρας, ή όποια έσειεν άπαλά τας κορυφάς των δένδρων.

Μετ' ολίγον ή φωνή του Άνδη έπαυσε ν' άκούεται, ήκούσθη δέ άντ' αυτής ή φωνή του κ. Δεβουσύ. Η Άν-

δρα δέν ήδύνατο να διακρίνη τί έλεγεν ο πατέρας της, αλλά από τόν θωπευτικόν τόνον της φωνής του υπέθεσεν ότι εύχαριστούσε τόν πρόθυμον άναγνώστην του διά τόν κόπον που είχε λάβη. Πραγματικώς, την ίδίαν σχεδόν στιγμήν, ή θύρα του δωματίου του άσθενοϋς ήνοιξεν, έπειτα έκλεισε πάλιν, και το βήμα του Άνδη άντήχησεν εις τόν διάδρομον. Ο εξάδελφος της επέστρεφεν εις το δωμάτιόν του...

Η καρδιά της Άνδρας ήρχισε να κτυπά δυνατά. Θα έγίνοντο λοιπόν όλα όπως τά είχε προβλέψη ή φρενιασμένη

«Εις μίαν τσέπην του ένδύματος...» (Σελ. 141.)

φαντασία της; Ο Άνδης θα έδαζε τα ρούχα του διά να εξέλθη μαζί με το χρώμα, που είχε εις την τσέπην του χωρίς να το γνωρίζη; Έτρεμεν όλη από την άνυπομονησίαν και την άγωνίαν της' αλλά ή φρίκη της κακής έκείνης πράξεως δέν την έκαμνε να μετανοή.

Είχε προσπαθήση να πνίξη την κραυγήν της συνειδήσεώς της, επέσπευδε δέ με όλας τας εύχάς της την στιγμήν καθ' ήν ο εξάδελφος της θα συνελαμβάνετο, με τα χρήματα εκείνα εις την τσέπην, ως έννοχος της κλοπής, με την όποιαν ήθελεν αυτή να τόν άτιμάση.

Ητο, ως το επαναλάβωμεν, τόσο πολύ τυφλωμένη από το πάθος, ώστε δέν έσυλλογίζετο καν ότι το καταχθόνιον σχεδίον της έμελε να καταρρεύση με το πρώτον φύσημα' διότι πως ήτο δυνατόν, άμα έβλεπεν ότι υπήρχεν εις την τσέπην του ξένον πράγμα, να μη τρέξη ο Άνδης και να μην το είπῃ εις τόν θεόν του; Και πως, τότε, να τόν υπο-

πτευθούν αυτόν ως κλέπτην; Ητο πιθανόν όμως να άντιληφθῃ ο κ. Δεβουσύ την εξαφάνισιν των χρυσών του νομισμάτων, πριν άκόμη ο ανεπίος του κάμη έκείνην την ανακάλυψιν' και, βεβαίως, θα έφώναζε την κόρην του, αφού αυτή μόνη, έκτός από τόν ίδιον, έγνώριζε το μυστικόν που ήνοιγε το συρτάρι.

Και τότε, αυτή θα κατηγορούσε τόν Άνδην ως έννοχον της κλοπής. Αυτό τουλάχιστον ήτο αποφασισμένη να κάμη, χωρίς να συλλογισθῃ ότι θα της ήτο πολύ δύσκολον να εξηγήση που έβάσιζεν εκείνην την κατηγορίαν...

Έσθήριζε το αυτί της εις την τρύπαν της κλειδαριάς, κ' έπερίμενε πότε θα έβγαίνεν ο εξάδελφος της διά να κάμη κανένα περίπατον εις τόν κήπον' διότι, μετά την λυπηράν εκείνην σκηνήν, ή όποία συνέβη μεταξύ των, έσκέπτετο ότι ο θυμός του θα τόν εμπόδιζε να έλθη και να της όμιλήση.

Δέν έπερίμενε πολλήν ώραν: μόλις έπέρασεν δύο λεπτά, και ο Άνδης, σφυρίζων σιγανά ένα τραγουδι, εξέηλθε πάλιν και άρχισε να καταβαίνει την σκάλαν.

Άλλά είκοσιπέντε έως τριάντα χρυσά ναπολεόνια μέσα εις μίαν τσέπην, δέν μένουں έτσι, χωρίς να βαρύνουν το ένδυμα, εις το όποιον άνήκει αυτή ή τσέπη, κ' έπαμένως χωρίς ν' αποκαλύψουν την παρουσίαν των. Έκινήθη ή περιέργεια του Άνδη από εκείνο το σκληρόν πράγμα, το όποιον έτραβούσε προς τα κάτω το ύφασμα του ρούχου του και δέν ένθύμιζε τίποτε από όσα συνήθως να κρατή επάνω του' έστάθη λοιπόν, έβαλε το χέρι του εις την τσέπην κ' έβγαλε από μέσα ένα κύλινδρον, διά το περιεχόμενον του όποιου δέν ήξευρε τί να υποθέση.

— Τι να είνε τάχα; είπε μόνος του, ενώ έγύριζεν εις την παλάμην του τόν κύλινδρον, προσπαθών να μαντεύση τί ήτο... Μπα! — έφώναζεν έπειτα, αφού έβγαλε το περιεχόμενον, — λίρες! Που 'στην όργη εύρέθησαν εδω μέσα! Μα έγινε σωστός Πακτωλός αυτή ή τσέπη! Για να δούμε, όνειρεύομαι ή είμαι έξυπνος;

Έμέτρησε τα χρυσά νομίσματα, άφίνων αυτά να πέσουν ένα-ένα από το ένα χέρι του εις το άλλο.

— Ένα, δύο, τρία... δέκα... είκοσι... τριάντα, τριάντα ένα, τριάντα δύο ναπολεόνια! Με άλλους λόγους σωστά και πρόσβαρα εξακρίσια σαράντα φράγκα... τεράστιον ποσό, σωστή παρουσία για ένα πτωχόν γυμνασιόπαιδα σάν κ' έμένα! Τι χαρά, φίλαράκο, αν ήτανε δικός σου αυτός ο θησαυρός! Δέν είνε όμως, και πολύ θα δυσκολευθῷ να 'πῶ, αν μ' έρωτήσουν, ποτα μυστηριώδη περιστάτικά τόν έκαμαν να εύρέθη εις

είχε θέμα προχθές και μου έγραφε πολλά και διάφορα... άσχετα. Άλλα ποία είναι τα... σχετικά; Δέν σάς είπα να μου γράψετε ό,τι θέλετε; Όταν είναι από τό χέρι σας, όλα μ' ενδιαφέρουν. Δια!

ΕΓΚΡΙΣΙΕΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμον έγχερινετή ή άνανσοῦσαι άν δέν συνοδεύεται από τού δικαιώματος (φρ. 1.) Τά έγκρινόμενα ή άνανσοῦσιμα ίσχυουν μέχρι τής 30 Νομβρίου 1901. Όσα άνανσοῦνται από α, άνήκουν εις άγρία, και όσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα : Αμυζόνου Νεολαία, α. (Α. Δ. αυτό εξέλεξα) Κύμα τού Βοσπόρου, α. (Σ. Σ. αυτό ήτο τό φραιότερον) Ελπίζω ότι θέ μου γράψης συχνά) Ναπολέων Βοναπάρτης, α. (Ε. Ρ. υποθέτω ότι αυτό θα προτιμάς, αφού τό έγγραφος πρώτον) και Σύμφωνον τού Όλύμπου, α. (Γ. Δ. τί δώρον ήθελες διά λύσεις τριών φυλλαδίων; θα λάβης άν εξακολουθήσης να στέλλης κατά τούς όρους τού Όδηγού, και άν βραβευθής εις τόν Διαγωνισμόν τών Λύσεων).

Άνανσοῦσεις ψευδωνύμων: Ρηολέτιος, α. Κοιροπάκης, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουιν μόνον οί έχοντες ψευδώνυμον ίσχυόν διά τό έτος τούτο, προς τούς έχοντας ψευδώνυμον έπίσης ίσχυόν διά τό έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηρημένα, δέν δημοσιεύονται.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάκαλλάξουν : ή Σανθή Κρητικοπούλα με την Αθήνη, Ρόδον τής Ανατολής, Κόρην τού Ούρανού και Ζίαν — ή Ίνδικός Λατός με την Ζίαν, Φιλελεύθερον, Ζήτω ή Ένωσις, Κίρκην και Ταπεινόν Ίον — ή Αιρήμιος Δών με την Δούκισσαν των Σαλώνων, Έσμεράλδα, Ίδιότροπον Νεάιδα και Έσπεμμένην Καλλονήν — τό Άίνιον Αίνυγμα με τό Κίτρον Ντόμινο, Βασιλισσαν των Άρθέων και Έθνομάρτυρα — ή Σανθή Μουομή με τόν Φρά-Διάβολον και Σιέρτοσ — ή Νικηφόρος Ούρανος με τό Κίτρον Ντόμινο, Αθήνη, Δούκισσαν των Σαλώνων, Ορειοπόλον τής Δόξης και Άθάνατον Έλλάδα — ή Άθάνατος Έλλάς με τόν Άφρον τού Κύματος — ή Αρχοντοπούλα των Λευκών Ορέων με τόν Αιμίμιον Γεωτοποΐον, Σιέρτοσ, Φίλην των Ζώων και Άφραν — τό Έλληνικόν Κλέος με την Αθήνη και Διακριθείσαν Άρσενιάδα — τό Μαργαριταρένιο Λάκρον με τό Έυτυχές Παρελθόν, Άγγελον τής Ειρήνης, Λάζαρον και Βαρελάι — ή Αλάζαρος με την Ταλαντευομένην Έλπίδα, Άγγελον τής Ειρήνης, Έυτυχές Παρελθόν, Μαργαριταρένιο Λάκρον και Αϊδρωτά Ψυχήν — τό Βαρελάι με τό Ταπεινόν Ίον.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Φιλόπατρι Έλληνα, Άγροναήτην (Έστειλα) Έυτυχές Παρελθόν (χαίρω παλδ που έγγνωρίσθης με την Διακριθείσαν Άρσενιάδα δέν άμφιβάλλω ότι έδιασκεδάσατε λαμπρά εις την Καλλιθέαν) Μαυροθαλασσίτιο Δελφίν, Μόρσων (ή «Στήγ ή των Πέτρων» περιέχεται εις τόν τόμον τού 1898, ό όποιος τιμάται φρ. 3,50) Ναυτοπούλα τής Δόξης (κ' έγώ έλπίζω ότι τού χρόνου θα κάμετε κάτι καλλίτερον ήνε δυνατόν να μη προσδεσθετε!) Χρυσόσκτερον Έλπίδα (δηλαδή, χωρίς να τό θέλης, προσέθεσε 2,000 έπιστολάς: πώ, πώ, τι φοβερά άπροσέξια! φαντάσου άν έπρόκειτο περί λογαριασμού!) Χιονομένην Άμυδαλιάν (κ' έγώ έλπίζω ότι εις τό έξής θα είσαι τακτική) Κίρκην (έχει καλώς) Πισίνα-Πατρίς (έστειλα) Μαργεμένο Άκρογυλί, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 37 Μαγτίου θάπαντήσω εις τό προσέξες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκται μέχρι τής 4 Μαΐου [Ό χέρις των λύσεων, επί τού όποιου δέον να γράψουν τάς λύσεις των οί διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τώ Γραφείω μας εις φυλλάδιον, άν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

214. Δεξιόγραφος.

Άπ' τό πολλά τό χάγανα Μου στράβωσε τό στόμα... Να κ' άρθρον, Πάπας έπειτα, Γνωστός, άν δέν λαθάνω... Και επειδή με έίπατε "Η και με λέτε άόμα, Βαθέως υποκλινομαι Κατά μία τόμπα κάνω.

Έστάλη υπό τού Αιμίμιον Γεωτοποΐου

215. Μεταγραμματισμός.

Ρωμαίου Αύτοκράτορος Έπίγρα τό κεφάλι, Κ' ενά έκείνος έπρεπε Να πείρη φυσικώς, Δέν έξέρο τίς κατόρθωσε Έν άλλο ειθύς να βάλη, Και νάναζήση... εις τούς άγρούς Τού κόσμου ως τροφός.

Έστάλη υπό τού Δραπέτου Άγγέλου

216. Στοιχειόγραφος.

Άν εις πρόθεσιν γνωστήν σου Δύο γράμματα προσθήσης Και τόν τόνον μεταθήσης, Βασιλέα ήπειρώτην Παρευθές θάποτέλης.

Έστάλη υπό τού Κωνσταντινου

217. Λογοπαίγιον.

Ποιον γράμμα τ' άκραθήτου Μελετά μέσ' ετό τηγάνι, Και άπ' την πολλή μελέτη, Έυμορφο φαί μίς κάνει;

Έστάλη υπό τής Έλληνικής Φουστανέλλας

218. Τρίγωνον κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 2 5
2 3 4 2 5
3 4 2 5
4 2 5
2 5
5

Η πρώτη λέξις είναι χημικόν στοιχείον.

Έστάλη υπό τού Όνειρου τής Πατρίδος

219. Μαγική Έικόνη.

Ζητείται ή λύσις τής εν σελίδι 142 δημοσιευομένης Μαγικής Έικόνης. Τό κεκρυμμένον πρόσωπον θα ζωγραφηθή άπλώς επί τού λουσαχότου, άνε περιγραφής.

220. Έξαπλή Άκροστιχίς.

Τά πρώτα γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούν μέρος τής Κεφαλληνίας, τά δεύτερα έπίθετα, τά τρίτα περίφημον ποίημα τού Βύρωνος, τά τέταρτα έπίγραμμα χρόνου, τά πέμπτα όσάν και τά έκτα έπίθετον: 1, Ένδοξος νήσος; 2, Έπίθετον; 3, Μήν, 4, Προφήτης.

Έστάλη υπό τού Κοΐνου Στεφάνου

221. Φωνηεντόλιπον.

** - δξν-κστθ-θλς-πδρμγξ-χρ-τς-δλτςτς

Έστάλη υπό τής Μαργαρίτας Στέφας

222. Γρίφος.

ο ν γ γ γ γ γ
ο ν γ γ γ γ γ
ο ν ε δ ο ν η ν γ γ γ γ γ
ο ν ο ν γ ε δ ρ ε
ο ν γ γ γ γ γ
Έστάλη υπό τού Λαζάρου

Τέλος τού 101ου Διαγωνισμού

Άπό τού προσεχούς φύλλου άρχίζει νέος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων τού φύλλου 11.

- 126. Έσθής (έξ [s] έής).—127. Άκαδημία (α, κά, δει, μί, α).—128. Δύχος-λόφος.
129. ΑΝΕΜΩΝΗ 130. Τρεις άνδρες και όκτώ γυναίκες 131. ΜΙΑ-ΚΑΙ ΑΦΑΣ ΤΙΑΔΗΣ (Έρ-ΠΑΡΑ ΔΟΣ Μής, Ίκτινος, ΙΝΑΙ ΚΟΝ Έγγελάδος, Τ-ΑΝ ΔΡΧΟΣ Τος, Άπηλιώτης, ΠανΑμάς, ΗΡΑ ΚΛΗΣ

Κορυθαλός, χΗν, ΆβοςΣαλόμ).—132. Τούτο τό έπος εδύτατόν έστι ό άνθρ άνδρείος έχει.—133. Ό έπίτης έπατει (ο έπ' έτη-ς' έπ' έτη.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λαπτά 10, διά δέ τούς συνδρομητάς μας λαπτά 5 μόνον. Έλάττωτος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και οι άνωτέραι των 10 πληρώνονται ως τά ζουα10.]

Γιατί δέν είσαι τακτική εις την ανταπόκρισιν, Έσμεράλδα; Μήπως σ' εκόλπισε τεμπελιά ό κύριος Βιωμός, που κάδεται τώρα κοντά σου; Και σύ, Βιωμέ, τά φρότισες τώρα ετόν πετεινό; Κρίμα ε τάς ψήφους μας, όλα πήγαν ε τά χαμένα! — Γλυκαία Έλλάς, Έαρινή Έσπερα. (Ζ'.—113)

Στήν άγαπημένη μας Γλυκαίαν Άνάμνησιν έγχαρδια συγχαρητήρια διά τούς εύτυχείς άρραδώνας της. — Στέλλα Παπαδοπούλου, Χρυσή Έξέχον. (Ζ'.—114)

Έξακολουθώ άνταλλαγών γραμματισμών καθώς και δελταρίων παντός είδους και παντός κράτους. Διεθνοσις: Mr Georges Doublidés, Brousse (Turquie d'Asie) (Ζ'.—115)

Αντάλλάσω ταχυδρομικά δελτάρια. — Εύάγγελος Χ. Πολυχρόνης. Σάμος — Βαθύ. (Ζ'.—116)

Τά υποδήματα Γ. ΜΟΥΓΕΡ

είνε τά άνωτέρα ελληνικά υποδήματα και τά οικονομικώτερα αναλόγως τής ποιότητος αυτών.—ΑΘΗΝΑΙ, όδός Σταδίου, 62.

ΤΟΜΟΙ

ΤΩΝ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ, ΜΕ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΚΠΟΙΩΣΙΝ

Καταρτίσαντες πλήρεις σειρές των «Παναθηναίων» (1900-1906) πωλούμεν τούς περισεύοντας τόμους εις τιμάς έκτάκτως ήλαττωμένας.

Οι τόμοι 1ος, 2ος, 3ος, 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος και 12ος πωλούνται προς δραχ. ή φρ. ΔΥΟ έκαστος.

Ο τόμος 10ος, εκ τού όποιου δέν περισεύον άντίτυπα, πωλείται μόνον με όλόκληρον την σειράν προς δρ. 28, ήτοι ολόκληρος ή σειρά δρ. ή φρ. 50.

Διά κάθε τόμον προσθέτομεν εις τάς άνω τιμάς 50 λεπτά διά τάς έκπαρχίας και 1 φράγκον διά τό έξωτερικόν ταχυδρομικά.

Μετά την εξάντησιν των περισευόντων τόμων, αι όλίγα υπολειπόμενα σειράι των «Παναθηναίων» θα πωλούνται εις την αρχικήν των τιμήν δραχ. 150.

Αι παραγγελίαί στέλλονται προς την Διεύθυνσιν των «Παναθηναίων», όδός Άριστοτέλους 35 Άθηναι, και προπληρώνονται.

Η Διεύθυνσις των «Παναθηναίων»